

Arrest

nr. 241 426 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 februari 2020 verklaart de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2018 werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.03.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sinds het afsluiten van hun aanvraag 9ter op 02.07.2013 illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij samen met hun vader/echtgenoot dhr. S.A. (...) en zuster/dochter mevr. S.A. (...) naar België kwamen. Alle procedures werden gezamenlijk ingediend. Na het afsluiten van hun asielprocedure startten betrokkenen een aanvraag 9ter op d.d. 10.10.2010. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 08.12.2010. Op 03.01.2012 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 02.07.2013 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod op 17.07.2013. Na het afsluiten hiervan startte het gezin geen procedures meer op. Zoon T.A. (...) verkreeg op 03.11.2014 op frauduleuze wijze een bijlage 19ter als Europees onderdaan door gebruik te maken van een vals Litouws paspoort. Betrokkene werd hiervoor veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk op 05.10.2015. Op 01.11.2015 vond er een negatieve woonstcontrole plaats waarbij de politiediensten doorgaven dat dhr. S.A. (...) (vader/echtgenoot) in Moskou woont en werkt. Huidige aanvraag 9bis is de eerste procedure die door betrokkenen wordt opgestart sinds het afsluiten van hun aanvraag 9ter op 02.07.2013.

Beide zoons beroepen zich op het feit dat zij als minderjarigen naar België kwamen, dat zij hier naar school gegaan zijn en dat K.A. (...) hier zijn diploma elektriciteit behaalde. Ter staving hiervan legt dhr. T.A. (...) bewijs van scholing vanaf 21.10.2010 in onthaalklas anderstalige nieuwkomers (OKAN) voor dat betrekking heeft op schooljaar 2010-2011. K.A. (...) legt volgende attesten voor ter staving hiervan: diploma van secundair onderwijs Elektrische installaties, schoolattest stuur-en beveiligingstechnieken Se-n-So specialisatiejaar, een getuigschrift van basiskennis van het bedrijfsbeheer, een attest van OKAN) en drie oriënteringsattesten secundair onderwijs. Met betrekking tot dhr. T.A. (...) blijkt uit de voorgelegde stukken en uit het administratief dossier blijkt dat hij op 17-jarige leeftijd naar België kwam. Hij volgde hier slechts één jaar scholing, namelijk OKAN in het schooljaar 2010-2011. Met betrekking tot dhr. K.A. (...) blijkt uit de voorgelegde stukken en uit het administratief dossier dat hij op 16-jarige leeftijd naar België kwam, dat hij na een jaar OKAN startte in het 3de middelbaar en hier op 30.06.2016 zijn diploma secundair onderwijs behaalde. Het feit dat betrokkenen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Beiden zijn momenteel meerderjarig en tonen zij niet aan dat zij op dit moment nog studies volgen. Betrokkenen tonen dan ook niet aan waarom hun voorbije scholing hen verhindert om nu terug te keren naar het land van herkomst. Gezien betrokkenen pas op 16 en 17-jarige leeftijd naar België kwamen, mogen we aannemen dat zij het merendeel van hun scholing in het land van herkomst genoten hebben en dat zij het Russisch

voldoende beheersen. Bovendien toont dhr. K.A. (...) niet aan dat hij in Rusland geen gebruik kan maken van zijn diploma Elektrische installaties.

Bovendien stellen we vast dat de scholing van dhr. K.A. (...) sinds schooljaar 2012-2014 volledig plaatsvond in illegaal verblijf zonder dat gedurende de hele periode van zijn scholing hier een poging ondernomen werd om verblijfsrecht te bekomen. Het is de bewuste keuze van betrokkenen geweest om hun hun uiterst precare verblijf verder te zetten. Zij lieten hun schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen enkele band meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 16 jaar (voor K.A.(...)), ruim 17 jaar (voor T.A. (...)) en ruim 37 jaar voor mevrouw in Rusland, waar zij allen geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat hun vader/echtgenoot en hun zus/dochter in 2015 terugkeerden naar Rusland. De bewering dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voorbeeldige burgers zijn en over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien merken we op dat T.A. (...) een strafblad heeft, zoals hierboven reeds vermeld.

De elementen van integratie (met name dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij sinds 2010 in België zouden verblijven, dat zij hier hun bestaan opgebouwd zouden hebben, dat zij uitmuntende studenten geweest zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij voorbeeldige burgers zouden zijn, dat zij een arbeidsverleden zouden hebben, dat zij werkwilbig zouden zijn, dat zij werkbeloftes neerleggen waaruit zou blijken dat zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat zij diepgeworteld zouden zijn in België, dat er sprake zou zijn van een verregaande sociale verankering, dat zij zeer gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij zich goed aangepast zouden hebben aan de Belgische cultuur, dat zij zeer gemotiveerd zouden zijn om zich nog verder te integreren in onze maatschappij, dat zij voor ieder van hen een werkbepofte voorleggen evenals een attest van inburgering en een attest van maatschappelijke oriëntatie van mevrouw, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen van mevrouw, een getuigschrift van een beroepsopleiding Nederlands voor anderstaligen in technische beroepen van mevrouw, twee attesten van vrijstelling van de inburgeringsplicht voor beide zoons en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 21 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie voor ieder van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen eveneens het vertrouwensbeginsel geschonden achten.

Ter adstruering van het middel zetten de verzoekende partijen de volgende argumenten uiteen:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen. Nochtans zijn er verschillende elementen aanwezig in het dossier die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekende partijen om hun aanvraag vanuit Rusland in te dienen.

Zo verblijven verzoekende partijen reeds meer dan 10 jaar in België. Tweede en derde verzoeker kwamen samen met hun ouders en hun zus naar België toen zij nog minderjarig waren. Ondertussen zijn zij volledig geïntegreerd in België liepen zij hier school, behaalden verschillende diploma's - zo behaalde derde verzoeker zijn diploma als elektricien, een knelpuntberoep en kennen zij niets anders dan onze samenleving.

Verwerende partij doet het erg eenvoudig lijken voor verzoekende partijen om terug te keren naar Rusland en vanuit daar hun aanvraag in te dienen, terwijl dat helemaal niet zo is! Eerstens is het voor verzoekende partijen onmogelijk om naar Rusland te reizen, daar tweede en derde verzoeker opgepakt zouden worden gezien zij hun legerplicht niet hebben voldaan. Beiden hebben principiële en morele bezwaren om in het leger te gaan, om als soldaten te worden opgeleid en eventueel ingezet te worden in een oorlog waar zij gedwongen zullen worden mensenlevens te ontnemen en hun eigen leven te riskeren.

II.1.3. Maar er is meer. Verwerende partij stelt ondermeer het volgende:

“Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij samen met hun vader/echtgenoot dhr. S.A. (...) en zuster/dochter mevr. S.A. (...) naar België kwamen. Alle procedures werden gezamenlijk ingediend. Na het afsluiten van hun asielprocedure startten betrokkenen een aanvraag 9ter op d.d. 10.10.2010. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 08.12.2010. Op 03.01.2012 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 02.07.2013 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod op 17.07.2013. Na het afsluiten hiervan startte het gezin geen procedures meer op. Zoon T.A. (...) verkreeg op 03.11.2014 op frauduleuze wijze

een bijlage 19ter als Europees onderdaan door gebruik te maken van een vals Litouws paspoort. Betrokkene werd hiervoor veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk op 05.10.2015. Op 01.11.2015 vond er een negatieve woonstcontrole plaats waarbij de politiediensten doorgaven dat dhr. S.A. (...) (vader/echtgenoot) in Moskou woont en werkt. Huidige aanvraag 9bis is de eerste procedure die door betrokkenen wordt opgestart sinds het afsluiten van hun aanvraag 9ter op 02.07.2013.”

Verzoekende partijen verblijven inderdaad reeds enige tijd in België. Hoewel hun eerdere procedures negatief werden afgesloten, konden verzoekende partijen niet terug keren naar Rusland. Doch hebben zij er alles aan gedaan om een meerwaarde te betekenen voor onze samenleving. Zo behaalde derde verzoekende partij haar diploma als elektricien en kan onmiddellijk ingezet worden in deze knelpuntberoep. Tweede verzoekende partij - tevens de oudste zoon - trachtte er alles aan te doen om haar broer, moeder en zus te onderhouden, nadat hun vader hen verlaten had. Verzoekende partijen weten niet waar hij zich op heden bevindt en vragen zich af hoe verwerende partij weet dat hij in Moskou zou verblijven. Verzoekende partijen hebben geen contact meer met hem. Gezien tweede verzoekende partij als oudste zoon de verantwoordelijke werd voor het gezin, moest zij het gezin onderhouden, maar wilde dit in de mate van het mogelijke zo legaal mogelijk doen. Zij wilde werken, haar eigen geld verdienen en zo instaan voor haar dierbaren. En inderdaad, ten einde raad heeft zij een Litouws paspoort laten regelen om alsnog te kunnen werken in België en te voorzien in de noden van haar gezin.

Door op deze manier te werken - en niet in het zwart zoals zovelen - werd hij officieel ingeschreven als werkkracht en diende tevens belastingen te betalen. Tweede verzoekende partij beseft dat dit niet goed te praten valt, doch vraagt zij enig begrip en inlevingsvermogen van verwerende partij voor haar prangende situatie. Tweede verzoeker heeft dit enkel en alleen gedaan om haar gezin te kunnen onderhouden. Zij zijn allen weggebleven van enige criminele activiteiten en probeerden in de mate van het mogelijke op een legale manier te overleven in België.

II.1.4 Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

“Beide zoons beroepen zich op het feit dat zij als minderjarigen naar België kwamen, dat zij hier naar school gegaan zijn en dat K.A. (...) hier zijn diploma elektriciteit behaalde. Ter staving hiervan legt dhr. T.A. (...) bewijs van scholing vanaf 21.10.2010 in onthaalklas anderstalige nieuwkomers (OKAN) voor dat betrekking heeft op schooljaar 2010-2011. K.A. (...) legt volgende attesten voor ter staving hiervan: diploma van secundair onderwijs Elektrische installaties, schoolattest stuur-en beveiligingstechnieken Se-n-So specialisatiejaar, een getuigschrift van basiskennis van het bedrijfsbeheer, een attest van OKAN) en drie oriënteringsattesten secundair onderwijs. Met betrekking tot dhr. T.A. (...) blijkt uit de voorgelegde stukken en uit het administratief dossier blijkt dat hij op 17-jarige leeftijd naar België kwam. Hij volgde hier slechts één jaar scholing, namelijk OKAN in het schooljaar 2010-2011. Met betrekking tot dhr. K.A. (...) blijkt uit de voorgelegde stukken en uit het administratief dossier dat hij op 16-jarige leeftijd naar België kwam, dat hij na een jaar OKAN startte in het 3de middelbaar en hier op 30.06.2016 zijn diploma secundair onderwijs behaalde. Het feit dat betrokkenen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Beiden zijn momenteel meerderjarig en tonen zij niet aan dat zij op dit moment nog studies volgen. Betrokkenen tonen dan ook niet aan waarom hun voorbije scholing hen verhindert om nu terug te keren naar het land van herkomst. Gezien betrokkenen pas op 16 en 17-jarige leeftijd naar België kwamen, mogen we aannemen dat zij het merendeel van hun scholing in het land van herkomst genoten hebben en dat zij het Russisch voldoende beheersen. Bovendien toont dhr. K.A. (...) niet aan dat hij in Rusland geen gebruik kan maken van zijn diploma Elektrische installaties.”

Verzoekende partijen begrijpen niet waarom de scholing van tweede en derde verzoekende partij niet gezien kan worden als buitengewone omstandigheid. Dat een deel van de scholing in precair verblijf gebeurde, is niet relevant. In het kader van de humanitaire regularisatie verzoeken verzoekende partijen verwerende partij de gunst van tijdelijk verblijf om aan verwerende partij aan te tonen dat zij een meerwaarde zullen betekenen voor de Belgische samenleving en zullen kunnen worden ingezet in jobs waar er een prangend te kort aan is. Zij legden allen een werkbelofte neer waaruit blijkt dat zij onmiddellijk aan de slag kunnen als zij verblijfsrecht hebben in België. Verzoekende partijen menen dat het feit dat zij als minderjarigen naar België kwamen, hier hun diploma's behaalden - en aldus geen enkele diploma hebben in Rusland - hier volledig geïntegreerd zijn en vloeiend Nederlands spreken weldegelijk buitengewone omstandigheden vormen om hun aanvraag ex artikel 9bis vanuit België in te dienen. Zij hebben niets of niemand meer in Rusland om naar terug te keren.

II.1.5 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen enkele band meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 16 jaar (voor K.A.(...)), ruim 17 jaar (voor T.A. (...)) en ruim 37 jaar voor mevrouw in Rusland, waar zij allen geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat hun vader/echtgenoot en hun zus/dochter in 2015 terugkeerden naar Rusland. De bewering dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Eerstens dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen helemaal niet ‘geboren en getogen’ zijn in Rusland. Zij zijn geboren in Armenië, Karakert en verhuisden enkele jaren voor hun aankomst in België naar Rusland waar zij de Russische nationaliteit bekwamen. Het is dus helemaal niet zo dat verzoekende partijen er hun hele leven zouden hebben gewoond en dat heel hun familie er zou wonen. Zij hadden in Rusland enkel elkaar.

Daarnaast heeft de vader/echtgenoot van verzoekende partijen na familiale problemen het gezin in 2014 verlaten. Zij weten niet waar hij op heden is en het is voor het een raadsel hoe verwerende partij kan stellen dat hij op heden in Moskou zou verblijven.

Dat hun zus/dochter tevens naar Rusland zou zijn teruggekeerd klopt ook absoluut niet. Immers, zij is in 2018 gehuwd met een Nederlandse onderdaan en heeft er thans ook verblijfsrecht.

(...)

Ondertussen is zij ook moeder van een dochtertje met de Nederlandse nationaliteit.

(...)

De beweringen van verwerende partij - dat de dochter/zus van verzoekende partijen aldus zou terug gekeerd zijn naar Rusland - zijn manifest onjuist. Meer nog, de enige dichte familieleden van verzoekende partijen hun dochter/zus en kleinkind/ nichtje verblijven thans in Nederland en hebben er verblijfsrecht.

Indien zij gedwongen worden terug te keren naar Rusland, worden zij voor onbepaalde tijd van elkaar gescheiden en kan eerste verzoekende partij haar kleinkind niet zien opgroeien noch een band mee vormen, wat uiteraard tevens in het belang is van het kind.

Verzoekende partijen begrijpen werkelijk niet welke criteria verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, als zij niet in aanmerking komt voor humanitaire regularisatie, dan komt niemand in aanmerking...

Al deze elementen vormen uiteraard een ernstig argument om verzoekende partijen verblijf te verlenen, zij kunnen onmiddellijk aan de slag, zullen nooit ten laste vallen van het Belgisch sociaal zekerheidssysteem en zullen nu - meer dan ooit - een meen/vaarde betekenen voor onze maatschappij. Verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet grondig gelezen. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

II .1.6. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partijen in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partijen.

II.1.7. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

"De elementen van integratie (met name dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij sinds 2010 in België zouden verblijven, dat zij hier hun bestaan opgebouwd zouden hebben, dat hij uitmuntende studenten geweest zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij voorbeeldige burgers zouden zijn, dat zij een arbeidsverleden zouden hebben, dat zij werkwillig zouden zijn, dat zij werkbeloftes neerleggen waaruit zou blijken dat zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat zij diepgeworteld zouden zijn in België, dat er sprake zou zijn van een verregaande sociale verankering, dat zij zeer gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij zich goed aangepast zouden hebben aan de Belgische cultuur, dat zij zeer gemotiveerd zouden zijn om zich nog verder te integreren in onze maatschappij, dat zij voor ieder van hen een werkbepofte voorleggen evenals een attest van inburgering en een attest van maatschappelijke oriëntatie van mevrouw, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen van mevrouw, een getuigschrift van een beroepsopleiding Nederlands voor anderstaligen in technische beroepen van mevrouw, twee attesten van vrijstelling van de inburgeringsplicht voor beide zoons en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partijen begrijpt niet waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partijen menen juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

II.1.8. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

2.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De verzoekende partijen betogen dat er, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld, verschillende elementen aanwezig zijn in het dossier die het bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag vanuit Rusland in te dienen.

In zoverre zij erop wijzen dat zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald dat zij reeds meer dan 10 jaar in België verblijven, dat de tweede en derde verzoekende partij op het ogenblik van hun aankomst in België nog minderjarig waren, dat de tweede en derde verzoekende partij volledig geïntegreerd zijn in België, hier school liepen en verschillende diploma's behaalden en aldus geen enkel diploma hebben in Rusland, dat de derde verzoekende partij een diploma als elektricien (een knelpuntberoep) behaalde, dat de tweede en de derde verzoekende partij niet anders dan de Belgische samenleving kennen, dat zij vloeiend Nederlands spreken en werkbeloftes kunnen voorleggen, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent elk van deze aangevoerde elementen afzonderlijk werd gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken en dit als volgt:

“Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21.03.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sinds het afsluiten van hun aanvraag 9ter op 02.07.2013 illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij samen met hun vader/echtgenoot dhr. S.A. (...) en zuster/dochter mevr. S.A. (...) naar België kwamen. Alle procedures werden gezamenlijk ingediend. Na het afsluiten van hun asielprocedure startten betrokkenen een aanvraag 9ter op d.d. 10.10.2010. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 08.12.2010. Op 03.01.2012 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 02.07.2013 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod op 17.07.2013. Na het afsluiten hiervan startte het gezin geen procedures meer op. Zoon T.A. (...) verkreeg op 03.11.2014 op frauduleuze wijze een bijlage 19ter als Europees onderdaan door gebruik te maken van een vals Litouws paspoort. Betrokkene werd hiervoor veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk op 05.10.2015. Op 01.11.2015 vond er een negatieve woonstcontrole plaats waarbij de politiediensten doorgaven dat dhr. S.A. (...) (vader/echtgenoot) in Moskou woont en werkt. Huidige aanvraag 9bis is de eerste procedure die door betrokkenen wordt opgestart sinds het afsluiten van hun aanvraag 9ter op 02.07.2013.

Beide zoons beroepen zich op het feit dat zij als minderjarigen naar België kwamen, dat zij hier naar school gegaan zijn en dat K.A. (...) hier zijn diploma elektriciteit behaalde. Ter staving hiervan legt dhr. T.A. (...) bewijs van scholing vanaf 21.10.2010 in onthaalklas anderstalige nieuwkomers (OKAN) voor dat betrekking heeft op schooljaar 2010-2011. K.A. (...) legt volgende attesten voor ter staving hiervan: diploma van secundair onderwijs Elektrische installaties, schoolattest stuur-en beveiligingstechnieken Se-n-So specialisatiejaar, een getuigschrift van basiskennis van het bedrijfsbeheer, een attest van OKAN) en drie oriënteringsattesten secundair onderwijs. Met betrekking tot dhr. T.A. (...) blijkt uit de voorgelegde stukken en uit het administratief dossier blijkt dat hij op 17-jarige leeftijd naar België kwam. Hij volgde hier slechts één jaar scholing, namelijk OKAN in het schooljaar 2010-2011. Met betrekking tot dhr. K.A. (...) blijkt uit de voorgelegde stukken en uit het administratief dossier dat hij op 16-jarige leeftijd naar België kwam, dat hij na een jaar OKAN startte in het 3de middelbaar en hier op 30.06.2016 zijn diploma secundair onderwijs behaalde. Het feit dat betrokkenen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Beiden zijn momenteel meerderjarig en tonen zij niet aan dat zij op dit moment nog studies volgen. Betrokkenen tonen dan ook niet aan waarom hun voorbije scholing hen verhindert om nu terug te keren naar het land van herkomst. Gezien betrokkenen pas op 16 en 17-jarige leeftijd naar België kwamen, mogen we aannemen dat zij het merendeel van hun scholing in het land van herkomst genoten hebben en dat zij het Russisch voldoende beheersen. Bovendien toont dhr. K.A. (...) niet aan dat hij in Rusland geen gebruik kan maken van zijn diploma Elektrische installaties.

Bovendien stellen we vast dat de scholing van dhr. K.A. (...) sinds schooljaar 2012-2014 volledig plaatsvond in illegaal verblijf zonder dat gedurende de hele periode van zijn scholing hier een poging ondernomen werd om verblijfsrecht te bekomen. Het is de bewuste keuze van betrokkenen geweest om hun hun uiterst precare verblijf verder te zetten. Zij lieten hun schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)

De elementen van integratie (met name dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij sinds 2010 in België zouden verblijven, dat zij hier hun bestaan opgebouwd zouden hebben, dat zij uitmuntende studenten geweest zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij voorbeeldige burgers zouden zijn, dat zij een arbeidsverleden zouden hebben, dat zij werkwillig zouden zijn, dat zij werkbeloftes neerleggen waaruit zou blijken dat zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat zij diepgeworteld zouden zijn in België, dat er sprake zou zijn van een verregaande sociale verankering, dat zij zeer gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij zich goed aangepast zouden hebben aan de Belgische cultuur, dat zij zeer gemotiveerd zouden zijn om zich nog verder te integreren in onze maatschappij, dat zij voor ieder van hen een werkbeploofte voorleggen evenals een attest van inburgering en een attest van maatschappelijke oriëntatie van mevrouw, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen van mevrouw, een getuigschrift van een beroepsopleiding Nederlands voor

anderstaligen in technische beroepen van mevrouw, twee attesten van vrijstelling van de inburgeringsplicht voor beide zoons en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Met het enkel herhalen van de elementen die zij in hun aanvraag reeds hebben aangehaald en het louter stellen dat men wel buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, tonen de verzoekende partijen het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de motieven van de bestreden beslissing niet aan noch maken zij aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag onzorgvuldig heeft gehandeld. Het loutere feit dat de verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat *in casu* werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor de verzoekende partijen, dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat het voor hen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen en dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig zijn die toelaten dat de aanvraag van de verzoekende partijen in België mag worden ingediend, kan uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Immers in zoverre de verzoekende partijen met een dergelijk betoog de Raad willen verleiden tot het herbeoordelen van de in de aanvraag aangehaalde elementen die volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaken, merkt de Raad op dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur en de verzoekende partijen kunnen daarop dan ook niet aansturen.

2.6. De verzoekende partijen zijn van mening dat zij niets of niemand meer in Rusland hebben om naar terug te keren. Daar waar de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partijen ruim 16 jaar respectievelijk 17 jaar of 37 jaar in Rusland leefden waar zij allen geboren en getogen zijn en de hele familie verblijft, dat de echtgenoot/vader en dochter/zus in 2015 naar Rusland terugkeerden en dat de bewering dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst dan ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, gaat zij er volgens de verzoekende partijen aan voorbij dat zij in Karakert, Armenië geboren zijn en enkele jaren voor hun aankomst in België naar Rusland verhuisden alwaar zij de Russische nationaliteit bekwamen. De verzoekende partijen stellen dat zij niet heel hun leven in Rusland hebben gewoond en ontkennen dat heel hun familie er zou wonen. Zij beweren in Rusland enkel elkaar te hebben. Zij wijzen erop dat de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en tevens de vader van de tweede en derde verzoekende partij hen heeft verlaten in 2014, dat zij niet weten waar de echtgenoot/vader op heden is en dat het aldus een raadsel is hoe de verwerende partij kan stellen dat hij op heden in Moskou zou verblijven. Over de dochter van de eerste verzoekende partij en tevens de zus van de tweede en derde verzoekende partij stellen zij dat zij niet naar Rusland is teruggekeerd maar in 2018 huwde met een Nederlandse onderdaan en thans ook verblijfsrecht heeft in Nederland, dat zij ondertussen ook moeder is van een dochtertje met Nederlandse nationaliteit, dat de beweringen dat hun dochter/zus aldus zou zijn teruggekeerd naar Rusland, manifest onjuist is, meer nog dat hun enige dichte familieleden, met name hun dochter/zus en kleinkind/nichtje, thans in Nederland verblijven en er verblijfsrecht hebben.

2.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij omtrent de opgeworpen buitengewone omstandigheid in de aanvraag "(...) en hebben geen enkele band noch enige diploma in Rusland" motiveerde wat volgt:

"Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen enkele band meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 16 jaar (voor K.A.(...)), ruim 17 jaar (voor T.A. (...)) en ruim 37 jaar voor mevrouw in Rusland, waar zij allen geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat hun vader/echtgenoot en hun zus/dochter in 2015 terugkeerden naar Rusland. De bewering dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

2.8. Op grond van de stukken van het administratief dossier, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de redenen die de verwerende partij opgeeft in de bestreden beslissing waarom het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, niet gebaseerd zijn

op een correcte feitenvinding. Uit de stukken van het administratief dossier en de stukken gevoegd bij de aanvraag, blijkt geenszins dat de verzoekende partijen allen geboren en getogen zijn in Rusland. Op de identiteitskaarten van de drie verzoekende partijen, gevoegd bij de aanvraag, staat dat zij geboren zijn in Armenië. Uit de stukken van het administratief dossier, met name de beslissing van het commissariaat-generaal van 29 juni 2011 ten aanzien van de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen, blijkt voorts dat de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen tijdens het gehoor naar aanleiding van de asielaanvraag verklaard heeft dat hij in 2000 naar Rusland is verhuisd en dat zijn familie, aldus de verzoekende partijen, hem gevolgd is in 2001. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen ruim 16 jaar, 17 jaar en 37 jaar in Rusland verbleven, waar zij allen geboren en getogen zijn vindt geen grondslag in de stukken van het administratief dossier. Daarnaast kan ook voor de vermelding dat de zus/dochter van de verzoekende partijen in 2015 teruggekeerd is naar Rusland geen indicatie gevonden worden in het administratief dossier. Daarentegen leggen de verzoekende partijen een begin van bewijs voor dat de zus/dochter van de verzoekende partijen zich in Nederland bevindt en aldaar een verblijfsrecht heeft bekomen. Ook de stelling dat de zus/dochter van de verzoekende partijen teruggekeerd is naar Rusland vindt aldus geen grondslag in het administratief dossier. Betreffende de vaststelling dat de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen is teruggekeerd naar Rusland in 2015, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke vermelding zich in het administratief dossier bevindt, doch dat dit enkel verklaard wordt bij een woonstcontrole door een derde, daar de verzoekende partijen op het adres niet meer konden worden aangetroffen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij oog heeft gehad voor deze omstandigheid. Evenmin blijken uit het administratief dossier andere elementen waaruit zou blijken dat de echtgenoot/vader in 2015 naar Rusland is teruggekeerd.

2.9. Bepaalde vaststellingen vinden aldus geen of slechts gedeeltelijk steun in het administratief dossier. Het is de Raad *in casu* niet duidelijk of de verwerende partij zonder voornoemde foutieve en twijfelachtige vaststellingen omtrent de verblijfsduur in Rusland en de al dan niet aanwezigheid van familieleden op het Russisch grondgebied, eveneens geoordeeld zou hebben dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, of dat hun verblijf in België, hun integratie en hun opbouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst en aldus zou geoordeeld hebben dat de bewering dat zij geen banden meer zouden hebben met het land van herkomst niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

2.10. De verwerende partij kon op grond van de stukken van het administratief dossier niet in redelijkheid komen tot de door haar gedane feitenvaststelling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.11. De opmerkingen in de nota met opmerkingen doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Uit het verzoekschrift blijkt immers niet dat de verzoekende partijen zich beperken tot het enkel bekritisieren van enkele motieven door het opnieuw voorleggen van de elementen van de aanvraag. Uit punt 2.7. blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen, naast het herhalen van de elementen van de aanvraag, de door de verwerende partij gegeven motieven *in concreto* bekritisieren.

2.12. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER